

Prædiken til 15.s.e.trinitatis 2017

Prædiken til 15. søndag efter trinitatis 2017.

Tekst. Matt. 6,34-44.

Bekymringen for Jesu disciple gik på at have for lidt, mangle mad og klæder. De havde forladt alt for at følge Jesus på vandring.

Det som er vores bekymring er at vi har for meget, hvordan skal vi kunne beholde alt det vi har, også i fremtiden?

Vi skal helst som samfund have en vækst på 2 % om året. Det lyder ikke af meget men hvis det er over 10 år, så er det over 20 % s vækst, fra vort nuværende niveau.

Hvad skal vi med så meget og vi bruger og forbruger og oversvømmer med plastik, så fugle dør med maven fuld af plastik, og selv i vores drikkevand har plastik sneget sig ind.

Og isen smelte på nordpolen, så skibe kan sejle nord om Sibirien. Hvordan skal det gå?

Vi er der, hvor bekymringen handler om at vi bruger for meget. Vi vil også gerne at der til næste generation er en fugl at se på, en blomst at plukke.

Jorden er vores fælles ansvar. Og vi må som mennesker i vores tid, handle på vor tids problemer.

At leve i tro på Gud, er også at leve vågent og at tage ansvar for det som kan gøres i dag.

På højdedraget, nord for Genesaret sø, sad Jesus og disciplene. Jeg ser for mig at Jesus sad på en sten, disciplene sad i græsset i en cirkel rundt om ham. Måske tyggede Jesus på et græsstrå mens han talte. De havde en fin udsigt udover Genesaret sø, skyerne hang hen over søen, og de kunne se en regnbue stå ved søens sydlige bred.

Jesus og disciplene midt i naturens stilhed, med regnbuens tegn lysende i horisonten. Tegnet som mindede dem om Guds

løfte til Noah. Så længe jorden står, skal så tid og høsttid, kulde og varme, sommer og vinter, dag og nat ikke ophøre.

Sådan kan ethvert menneske, selv det som lever sit liv midt i byens kaotiske liv, gå sig en tur, og finde et sted med natur, og sætte sig og se, se det liv som altid har været. Græsset er stadig grønt, fuglen hopper stadig rundt. Blomsterne lyser i alle regnbuens farver.

Jesus havde talt om meget forskelligt til disciplene, han havde lært dem at bede. Første gang havde disciplene hørt den bøn, som vi kalder fadervor.

Den bøn som siden er blevet et fælles sprog for mennesker at tale til Gud på. Dette underlige at et menneske kan kalde Gud vor fader. Ikke min fader, som en selvoptaget indstilling til livet, men vor fader.

Med et enkelt ord fælles med alle mennesker om livet og verden. Fælles med alle, om at være Guds børn, fælles om at dele livet og verdens goder. Fælles om den tro på Gud, at Han sørger for alle. Fælles om at bede: Giv os i dag vort daglige brød.

Jesu ord om bekymringer er ikke en opfordring til dovenskab, eller til at nasse på andres flid. Jesu ord retter vores opmærksomhed ind på hvilken holdning vi har til livet.

Handler livet om at kunne leve i tryk tillid og tro, eller om at opnå uafhængighed og sikkerhed?

Tro er at leve i tillid til Guds omsorg og at gøre hver sit.

Som en sagde til mig: Arbejdet er det bedste tidsfordriv vi har. Man får ondt i ryggen af at grave have, men det giver en egen glæde at rette ryggen og se hvor pænt det blev.

Livet handler om at være til, i tro og tillid til Gud, og i fællesskab med mennesker.

Der er en anden bekymring, som vi har at kæmpe med.

Så meget af vore liv er blevet til at vi skal måles og vurderes. Der ligger et pres på os om at vinde anerkendelse, og præstige i andres øjne. Hvor mange likes har jeg fået i dag?

Hvis jeg ender som et almindeligt menneske, der har levet mit liv trygt og godt i min hverdag, så er jeg mislykket hvis jeg ikke fik likes nok.

Hvis livets mening handler om præstige, så bliver forholdet mellem mennesker et konkurrence forhold. Vi skal leve op til andres forventninger, vi skal yde mere og mere. Og der er forskel på at yde sin del til livet og så at skulle yde mere og mere hele tiden. Kravene fra andre lægger et pres på et menneske, så det på et tidspunkt går træt og siger: ”Nu kan jeg ikke mere!” Eller det, så at sige, slår sig i tøjret og reagerer med aggression.

Eller det menneske går til i bekymring: ”Hvordan skal jeg klare dagen i morgen, jeg kan snart ikke mere!”

Når jeg hører Jesu ord om bekymringer, så hører jeg dem ikke som en fordømmelse af den bekymrede, men som en trøst til den bekymrede.

Det er med bekymringer, som med angst, man kan ikke lade være.

Livets situation, presset fra omgivelserne er sådan at de giver angst, eller de giver bekymringer. Den eneste hjælp man kan bruge, er at der kommer en, som gør mig tryk, midt i det liv som er mit.

Det er sådan i kirkeårets gang, at Jesu ord om bekymringer får vi midt i høstens tid. (Til høstgudstjeneste.)

Kornhøsten er i hus, og mange steder er vinterbyggen og rapsen sået. Korn er investeret i jorden til næste høst.

Man kan se for sig, Jesus der sidder på en sten og tygger på et græsstrå, med udsigt til regnbuen og siger: ”Vær derfor ikke bekymrede! ”

Og man kan se for sig landmanden stå ved en stor dyngde korn i sin lade. Det gav høst igen i år.

Blev det nok? Er det tørt, er prisen god? Der kan være nok at bekymre sig om, men han står der alligevel med en egen glæde og lader kernerne løbe gennem sine fingre. Glad for at være landmand, med høsten i hus.

Der er en livsglæde som lyser ud af Jesu ord.

Glæden ved at være til.

Jesu ord er god psykologi.

Han siger: ”Tænk på hvad du er, ikke på hvad du ikke kan! ”

Du er et menneske, skabt af Gud. Du skal ikke være bekymret, din himmelske fader ved hvad du trænger til.

Når man er der hvor man er bekymret, har man ingen hjælp af at høre: ”Nu må du tage dig sammen! ”

Man har brug for at blive bygget op i sit indre menneske.

Når man står, kun med sit nøgne liv, man har hverken et navn eller præstige, men er kun et nøgent menneske, så er det kærlighedens tilsagn der skænker et menneske værdi, og bygger det op.

Du er værdifuld for mig.

Det er de ord Jesus gav disciplene. I er meget værd for Gud.

I de ord kan et menneske høre nyt livsmod.

Kristi ord sætter værdi på det nøgne menneske, som hverken har tøj, mad eller præstige.

Og så siger Jesus til det menneske: ”Se! ”

Vi sættes ikke hen i passivitet, men lokkes ud i livsopdagende iagttagelse.

Se himlens fugle, de sår ikke og samler ikke i lade, men de flyver rundt og finder fugls frø. Se blomsten klædt på smukkere end nogen fotomodel. Indånd blomstens duft helt gratis.

Se hvordan livet det lever omkring dig, ubekymret modtagende. Ånd det liv ind i dig, stol på at Gud sørger også for dig.

Du kan ikke forsikre dit liv, du får ingen garanti for i morgen, men se det liv, der lever og ånder, og stol på Gud.

Og gør så det du skal i dag, det er din og min opgave.

Hver dag har nok med sit.

Og vi kan stadig se at bag en regntung sky kigger solen frem og sætter regnbuens løfte på himlen, og minder os om at her kan vi leve trygt på Guds mægtige ord.